

Eugen Ovidiu Chirovici

Kniha zrcadel

311 s., váz., 329 Kč
ISBN 978-80-7491-880-3

Vychází v rámci
Velkého knižního čtvrtka
16. března 2017

O autorovi

Eugen Ovidiu Chirovici (1964) se narodil v Transylvánii v rumunsko-maďarsko-německé rodině. Řadu let pracoval jako novinář, přispíval do BBC a rádia Svobodná Evropa. Byl také poradcem rumunského předsedy vlády. Jeho první román *Masacrul* (Masakr, 1991) zaznamenal velký úspěch, během jednoho roku se v Rumunsku prodalo sto tisíc výtisků. Od té doby napsal deset románů a pět nebeletristických knih. Vydání jeho prvního anglicky napsaného románu *Kniha zrcadel* provází obrovský zájem nakladatelů po celém světě. Ještě před vydáním knihy v roce 2017 se práva prodala do třiceti čtyř zemí. V současné době žije s manželkou v Bruselu.

Obálku v tiskové kvalitě a ukázkou z knihy ***Kniha zrcadel*** najdete zde:
<http://nakladatelstvi.hostbrno.cz/nakladatelstvi/1269>.

PDF kompletního textu knihy pro novináře k dispozici na vyžádání ihned.

Anotace

Literární agent Peter Katz obdrží nedokončený rukopis s názvem *Knih zrcadel* a je z něj nadšený. Autor knihy Richard Flynn popisuje svá studia na Princetonské univerzitě koncem osmdesátých let a svůj vztah se studentkou psychologie Laurou, chráněnkou slavného profesora Josepha Wiedera. Jedné noci těsně před Vánoci roku 1987 byl Wieder ve svém domě brutálně zavražděn, avšak policie jeho smrt nikdy neobjasnila.

Peter Katz je přesvědčen o tom, že kompletní rukopis odhalí, kdo čin před pětadvaceti lety spáchal. Jenže chybí konec! Katz začne po autorovi a zbytku rukopisu pátrat, ale zjistí, že Flynn umírá v nemocnici a rukopis není k nalezení. Přesto chce vraždě přijít na kloub, a proto případ předá svému kamarádovi, investigativnímu novináři Johnu Kellerovi, aby se pokusil tehdejší události rekonstruovat.

Jenže cizí vzpomínky jsou nebezpečné a některé by možná měly raději zůstat navždy pohřbené.

Ohlasy

Inteligentní a sofistikovaný — detektivní příběh vyprávěný způsobem, jakým Picasso maloval své obrazy. Opravdu doporučuji.

Lee Child, spisovatel

Chirovici své postavy skvěle vykresluje a dráždí čtenáře precizně načasovaným odkrýváním pravdy. Elegantní, sofistikovaný vražedný hlavolam, který potěší literárně náročné nadšence krimi žánru.

Kirkus reviews

Tento spletitý a brilantní příběh nevyřešené kruté vraždy v Princetonu pokládá otázku, zda se můžeme spolehnout na své vlastní vzpomínky. Jemně vyvážená, několikavrstevnatá kniha s třaskavou zápletkou pohltí všechny fanoušky thrillerů.

The Sun

Rozhovor s autorem

„Stát se spisovatelem na plný úvazek byl vždycky můj sen“

První verzi románu rozeslal Chirovici v roce 2014. Sedm nakladatelství si vyžádalo celý rukopis, všechna ho ale následně odmítla, aniž svůj nezájem odůvodnila. Autor rukopis poté dvakrát upravil a obeslal menší nakladatelství. Zájem o něj projevil ředitel nakladatelství Holland Books a nad šálkem kávy Chiroviciho přesvědčil, že jeho kniha si zaslouží být vydána velkým nakladatelem v odpovídajícím nákladu. Chirovici to tedy zkusil znovu.

Pouhých pět dní po odeslání rukopisu učinilo nakladatelství Peters Fraser and Dunlop Chirovici mu nabídku a on ji přijal. Ještě před vydáním knihy byla prodána její práva do 34 zemí světa. Nyní vychází i u nás v rámci Velkého knižního čtvrtka 16. března 2017.

***Knih zrcadel* je vaše první anglicky psaná kniha. Byla to pro vás výzva? Potýkal jste se při psaní a redigování knihy s nějakými nepříjemnostmi?**

Áno, byla to pro mě samozřejmě výzva. Anglicky jsem se začal učit až ve škole někdy v deseti letech. Rozhodl jsem se pro angličtinu, abych oslovil i zahraniční čtenáře a také jsem se chtěl psáním živit — stát se spisovatelem na plný úvazek byl vždycky můj sen. V té době jsem bydlel ve Velké Británii, takže jsem pochopitelně nemohl britským nakladatelům posílat svou práci v rumunštině. Kdybych byl Němec, Francouz nebo Španěl, nejspíš bych zůstal u své mateřštiny, protože němčina, francouzština a španělština jsou mezinárodní jazyky a spisovatel jimi může oslovit čtenáře po celém

světě. Navíc angličtinu jsem měl už od dětství spojenou s tím, co mám rád: knihy, hudba, filmy. Psát jiným jazykem než mateřštinou je pro spisovatele asi největší výzva, protože musí pracovat s úplně jinými nástroji: slovní zásobou, gramatikou a tak dál. Ale i když jsem se rozhodl psát v jiném jazyce, pořád jsem spisovatel a své vypravěčské schopnosti můžu pečlivě zabalit a přestěhovat do nového „domova“, do nového jazyka, který jsem si vybral.

Máte v plánu přeložit do angličtiny některé své starší knihy psané v rumunštině?

Momentálně mám rozpracovaných spoustu věcí, takže vůbec nepřemýšlím o tom, že bych se pustil do překladů svých starších knih. Možná později, kdo ví...

Ústředním motivem vašeho románu je paměť a její nedůvěryhodnost. Přípravovali jste se nějak, nastudovali jste si nějaké psychologické teorie na toto téma?

Podobně jako spousta dalších spisovatelů ani já netuším, kde se mé nápady vlastně berou. Nejspíš mám v mozku nějakou oblast určenou k vymýšlení příběhů, ale nic o tom nevím, stejně jako nevím nic o tom, jak fungují moje plíce. Nechávám je v klidu dělat si svou práci a nepletu se jim do toho. Na druhou stranu jsem byl vždycky zvědavý, jak funguje náš mozek, takže jsem si na to téma přečetl stovky psychologických knih. Podle výzkumů se před uložením do paměti pozmění okolo osmdesáti procent našich vzpomínek. Po tisíce a tisíce let jsme žili v izolovaných společenstvích, uzavřeni v malých osadách a jejich blízkém okolí. Za těchto okolností to, co dnes nazýváme paměť, nebylo pro náš vývoj rozhodující: hrstka užitečných informací se jednoduše předávala z generace na generaci. Proto jsme v našem velkém a ne úplně využitém mozku rozvíjeli fantazii, představivost a magické myšlení: všechno, co se nacházelo mimo náš malý svět, bylo „na druhé straně“, záhadná oblast potenciálního nebezpečí, kde je vše možné. A ani dnes náš mozek není schopen plně rozlišovat mezi představami a skutečností, protože pro zpracování obojího používáme stejnou část mozku. Proto u filmů pláčeme nebo se smějeme, přestože víme, že to není realita.

Většina postav ve vaší knize se nechová zrovna příkladně, sledují své zájmy a nemají přitom morální zábrany. Nebýt postavy bývalého detektiva Roye Freemana, který se objevuje ve třetí části, mohlo by to svádět k úvaze, že nevěříte v lidské dobro.

No, když se kolem sebe rozhlédnete, zjistíte, že lidé, které znáte, také nejsou úplně dobří nebo špatní, nejsou černobílí jako ve středověkém románu. Někteří jsou hrubí, zbabělci a lháři, často se chovají iracionálně a jsou schopni špatností. Kdybychom ale nedokázali nenávidět, nedokázali bychom ani milovat. Kdyby neexistoval strach, nebyli by hrdinové, pouze sebevražední roboti. Ne, nevěřím v lidské dobro, tak jak to podáváte, ale nevěřím ani ve vrozenou špatnost lidstva. Během evoluce jsme se naučili, že morální jednání je pro nás prospěšnější než páchání zla, proto se také odjakživa snažíme různými způsoby zbavit všech darebáků: vrahů, násilníků, zlodějů a tak dál.

Na čem právě pracujete? Na co se vaši čtenáři mohou těšit?

Když v září 2015 vypukla celá ta senzace kolem *Knihy zrcadel*, už jsem měl rozepsanou další knihu, kterou jsem nedávno dokončil. Je to psychologický detektivní román odehrávající se částečně v New Yorku, částečně v Paříži a točí se kolem potlačovaných vzpomínek, nespolehlivých vypravěčů, tajemství, milostného trojúhelníku, vraždy a falešných identit. Časově je příběh ohraničen sedmdesátými lety a přítomností. Pokud se vám líbila *Knihy zrcadel*, určitě si oblíbíte i mou další knihu.